

Kabała a reinkarnacja, czyli wierzenia żydowskich mistyków

11 lutego 2025

Kabała dostępna jest dla każdego. Przeznaczona jest dla tych, którzy naprawdę pragną naprawić siebie, aby osiągnąć duchowe cele. Potrzeba pochodzi z żądzы duszy do naprawienia siebie. Rzeczywiście jest to jedyny sprawdzian, określający, czy człowiek gotowy jest studiować kabałę: pragnienie naprawy siebie samego. To pragnienie musi być autentyczne i wolne od presji zewnętrznej, ponieważ tylko sam człowiek może odkryć i odnaleźć swoje prawdziwe pragnienie. Wielki kabalista Ari, napisał, że od jego pokolenia i dalej, kabała przeznaczona jest dla mężczyzn, kobiet i dzieci oraz, że wszyscy mogą i powinni studiować kabałę. Największy kabalista naszego pokolenia, Jehuda Aszlag – Baal HaSulam, pozostawił nową metodę studiów dla tego pokolenia. Odpowiednia jest dla każdego, kto pragnie rozpocząć studia kabały. Człowiek odnajduje swoją drogę do kabały, gdy nie satysfakcjonują go już rzeczy materialne i ma nadzieję, że studiowanie przyniesie odpowiedzi, wyjaśnienie i nowe możliwości. Nie znajduje już więcej rozwiązań w tym świecie na znaczące pytania dotyczące jego własnej egzystencji. Zwykle nadzieja na znalezienie odpowiedzi nie jest nawet rozpoznawana; człowiek po prostu zaczyna się interesować i odkrywa tę potrzebę. Taki człowiek pyta siebie:

Kim jestem? Dlaczego się narodziłem? Skąd pochodzę? Dokąd idę? Dlaczego istnieje na tym świecie? Czy już tu byłem? Czy znów się tu pojawię? Dlaczego jest tyle cierpienia na świecie? Czy można tego w jakiś sposób uniknąć? Jak mogę zdobyć przyjemność, spełnienie i spokój ducha? Podświadomie odczuwa on, że odpowiedzi na te pytania mogą być odnalezione tylko poza rzeczywistością tego świata. Jeśli poświęcimy swoje serce, aby odpowiedzieć sobie na jedno tylko znane pytanie, jestem pewien, że wszystkie pytania i wątpliwości znikną z

horyzontu i odkrywamy, że zniknęły. A te małe pytanie brzmi – Jaki jest sens naszego życia?

Gdy jest odpowiednia pora i jest potrzeba, człowiek będzie szukał podstawy studiów i nie będzie usatysfakcjonowany dopóki go nie znajdzie. Wszystko zależy od korzenia duszy człowieka i od punktu w jego sercu. Prawdziwe pragnienie w jego sercu, do odkrycia i odczucia światów wyższych doprowadzi go do ścieżki kabały.

Kilkaset lat temu niemożliwym było znaleźć książki o kabale. Kabała była przekazywana jedynie od jednego kabalisty do następnego, nie docierając nigdy do przeciętnego człowieka. Dziś sytuacja jest odwrotna. Kiedyś kabaliści zabraniali studiować kabałę ludziom, którzy nie byli do tego przygotowani, jeżeli nie byli oni w specjalnych warunkach. Traktowali swoich uczniów ostrożnie, by wpoić im, żeby studiowali w prawidłowy sposób. Ograniczali uczniów poprzez pewne kryteria. Baal HaSulam opisuje te przyczyny na początku swojego „Wstępu do Nauki o dziesięciu Sefirotach”. Jednakże, jeśli rozumiemy te ograniczenia jako warunki do poprawnego zrozumienia kabały, zobaczymy, że w ich zamierzeniu jest uchronić uczniów od zbaczania z prawidłowej drogi. Obecnie nastąpiła zmiana i teraz mamy więcej języków, lepsze warunki i silniejszą determinację do studiowania kabały. Aby studiować kabałę we właściwy sposób, zalecane jest aby studenci koncentrowali się wyłącznie na pismach Ari-ego, Baal HaSulam i Rabasza w ich oryginalnych wersjach.

Dusze opuszczają się do tego świata w specjalnej kolejności. Schodzą do świata cyklicznie. Liczba dusz nie jest nieskończona; dusze stale powracają, rozwijając się w kierunku naprawy. Są obleczone w nowe ciała fizyczne, które są mniej więcej takie same, ale typ dusz, które się opuściły jest inny. Dziś nazywane jest to reinkarnacją. Kabaliści używają innego terminu: rozwój pokoleń. Te splatające się połączenie duszy i ciała pomaga w naprawie duszy. Człowiek odnosi się do „duszy”, nie do „ciała”. Samo ciało może zostać zastąpione tak, jak

organy mogą być teraz przeszczepiane. Ciało jest użyteczne tylko w tym, że służy jako opakowanie poprzez, które dusza może działać. Każde pokolenie fizycznie przypomina poprzednie, lecz różni się między sobą, ponieważ za każdym razem dusze opuszczają się z dodatkowym doświadczeniem swoich poprzednich żywotów tutaj. Przychodzą na świat z odnowioną siłą uzyskaną podczas pobytu w niebie. Dlatego, każde pokolenie posiada inne pragnienia i cele od poprzedniego. Prowadzi to do specyficznego rozwoju każdego pokolenia. Nawet pokolenie, które nie osiąga pragnienia poznania prawdziwej rzeczywistości, czy poznania Boskości wykonuje zadanie przez cierpienie, które wytrzymuje. To jest jego droga czynienia postępu w kierunku prawdziwej rzeczywistości. Wszystkie dusze pochodzą z jednej, zwanej Adam HaRishon (Dusza Pierwszego Człowieka).

Nie odnosi się to do Adama tylko jako postaci z Biblii. Jest to pojęcie duchowej, wewnętrznej rzeczywistości. Części duszy pierwszego człowieka opuszczone do świata, przyjmują formę ciał, doprowadzając do połączenia między ciałem a duszą. Rzeczywistość ukierunkowana jest w taki sposób, że dusze opuszczają się i naprawiają się. Gdy wchodzi one w postać ciała podnoszą swój poziom 620 razy ponad poziom, z którego rozpoczynały. Kolejność, w jakiej dusze opuszczają się do tej rzeczywistości, przebiega od lekkich do ciężkich. Dusza pierwszego człowieka składa się z wielu części, wielu pragnień, jednych lekkich, innych ciężkich, opartych na ilości egoizmu i okrucieństwa, jaki zawierają. Przychodzą one do naszego świata – lżejsze jako pierwsze, a następnie cięższe. Odpowiednio różni się potrzebą naprawy. W swych zejściach do tego świata, dusze nagromadziły doświadczenie ze swojego cierpienia. Nazywa się to drogą cierpień, ponieważ to doświadczenie rozwija dusze.

Za każdym razem, z każdą reinkarnacją posiada ona zwiększony, nieświadomy popęd do poszukiwania odpowiedzi na pytania o sens jej istnienia, jej korzenia i znaczenia życia człowieka.

Zgodnie z tym istnieją dusze, które są mniej rozwinięte i takie, które są bardziej rozwinięte. Te ostatnie mają tak ogromny popęd poznania prawdy, że nie potrafią ograniczyć się do ograniczeń tego świata. Jeśli zaopatrzy się je w odpowiednie narzędzia, prawidłowe książki i instrukcje, osiągną one poznanie duchowego świata. Kabała określa również takie opuszczające się dusze, jako czyste lub mniej czyste. Jest to miara zgodna z rozmiarami tego, jak dużej dusze wymagają naprawy. Dusze wymagające większej naprawy nazywa się mniej oczyszczonymi.

Ponieważ opuszczają się różne dusze, wymagają one innej pomocy i naprawy, wyjątkowej dla danego pokolenia dusz. Dlatego właśnie w każdym pokoleniu są ludzie, którzy prowadzą nas w naszym duchowym rozwoju. Piszą książki i tworzą grupy studiujących, aby przekazać metodę odkrycia rzeczywistości, która jest najbardziej odpowiednia dla danego pokolenia. W tym wieku mediów mogą pojawić się w telewizji, radiu i całkiem niedawno w Internecie. Na początku (przed pojawieniem się Ari), był okres gromadzenia doświadczenia i wytrwałości w tym świecie. Istnienie dusz było wystarczające żeby iść w kierunku naprawy. Cierpienie, które nagromadziły, dodało pilnej potrzeby do ich dusz, aby uwolnić się od cierpienia. Pragnienie uwolnienia się od cierpienia było siłą motywującą stojącą za rozwojem pokoleń. Ten okres trwał aż do XVI wieku, gdy pojawił się Ari i napisał, że począwszy od jego pokolenia, mężczyźni, kobiety i dzieci, wszystkich narodów świata, mogą i powinni zaangażować się w kabałę. Powodem było to, że nadszedł czas w rozwoju pokoleń, w którym dusze opuszczające się do świata były zdolne do poznania prawdziwej rzeczywistości i były gotowe ukończyć swą naprawę dzięki specjalnej metodzie, którą opracował Ari. Mogły one osiągnąć to, co było od nich wymagane.

Dusze posiadają tylko jedno pragnienie – podczas istnienia w fizycznym ciele – powrócić do swych korzeni, do poziomu, na którym znajdowały się przed opuszczeniem. Ciała fizyczne, z

ich pragnieniem otrzymywania ściąga ją do tego świata. Człowiek świadomie pragnie rozwijać się duchowo. Wielki wysiłek wkładany w spór stworzony przez tę dwudzielność jest tym, co pomaga mu wzrastać 620 razy ponad jego poprzedni poziom. Jeśli dusza nie wykona swego zadania, następnym razem, gdy opuści się do tego świata zreinkarnuje się, bardziej zasługując na naprawę. Czasami wierzymy, że powinniśmy odmawiać swoim pragnieniom i tęsknotom, żeby w następnej inkarnacji być szczęśliwsi. Myślimy, że nie powinniśmy pragnąć niczego za wyjątkiem odżywiania się i leżenia na słońcu jak kot. Jednakże prawda jest odwrotna, ponieważ następnym razem będziemy nawet bardziej okrutni, wymagający, pożądlivi i agresywni.

Stwórca chce, byśmy byli napełnieni duchową rozkoszą, byśmy byli spełnieni. Możliwe jest to, tylko poprzez wielkie pragnienie. Tylko dzięki naprawionym pragnieniom możemy naprawdę osiągnąć świat duchowy oraz stać się silnymi i aktywnymi. Jeśli nasze pragnienie jest małe to nie może wyrządzić wielkiej szkody, lecz nie może również czynić wielkiego dobra. Pragnienie nazywa się naprawionym tylko, gdy działa ono poza właściwym wpływem. Nie istnieje ono w nas naturalnie, lecz zdobywane jest podczas studiów kabały w prawidłowy sposób. Istnieje piramida dusz, oparta na pragnieniu otrzymywania. U podstawy piramidy jest wiele dusz z małym pragnieniem, ziemskim, dążących do wygodnego życia w podobny do zwierząt sposób: jedzenie, seks, sen. Kolejna warstwa składa się z mniejszej ilości dusz, takich, które dążą do osiągnięcia dobrobytu i bogactwa. Są to ludzie, którzy pragną poświęcić całe życie na „robienie” pieniędzy i którzy poświęcą się ze względu na bogactwo. Następni są ci, którzy robią wszystko, by kontrolować innych, rządzić i zdobyć władzę.

Jeszcze większe pragnienie, odczuwane przez jeszcze mniejszą ilość dusz, to pragnienie wiedzy, są to naukowcy i badacze, którzy poświęcają swoje życie, angażując się w odkrywanie

czegoś wyjątkowego. Nie są zainteresowani niczym innym, tylko ich najważniejszym wynalazkiem. Na szczycie piramidy jest najsilniejsze pragnienie, rozwinięte tylko przez nielicznych – pragnienie osiągnięcia świata duchowego. Wszystkie te poziomy zbudowane są w postaci piramidy. Człowiek posiada także taką samą piramidę pragnień wewnątrz siebie, która musi odwrócić tak, żeby jej środek ciężkości zmusił go ukierunkować się na najczystsze pragnienie, nieskończone pragnienie prawdy. Musi odrzucić i pozbyć się wszystkich swoich ziemskich egoistycznych pragnień i włożyć każdy wysiłek i całą energię w zwiększenie pragnienia duchowego. Osiąga to poprzez właściwą drogę studiów.

W ostatnich 50 latach miał miejsce szybki i energiczny rozwój w opuszczaniu się nowych dusz. Pragnienie tych dusz jest o wiele silniejsze i o wiele bardziej szczere i autentyczne. Ukierunkowane jest na osiągnięcie autentycznej prawdy i na nic poza tym. Tymczasem, nieświadomie najpierw popełniamy błędy, a potem uświadamiamy sobie, że je popełniamy. Może wydawać się, że nie ma możliwości ucieczki. Dlatego ludzkość odnajduje siebie coraz bardziej w ślepej uliczce, stawiana przed coraz trudniejszymi problemami. Odkrywamy, że nie ma alternatywy dla poznania świata duchowego, którego jesteśmy częścią. To poznanie doprowadzi nas do nowej sytuacji, w której świadomie zaczniemy działać jako jedno wspólne ciało, a nie jako jednostki. Wszyscy ludzie są połączeni wzajemnie w jedną duszę, z jednego pokolenia dusz do następnego. Dlatego kabalista uznawany jest za „założyciela świata”. On wpływa na cały świat, a świat wpływa na niego.

Autorstwo: Barbara Silver

Źródło: Minos-Minal-Omfalos.blogspot.com